

॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ इति शांतिपर्वणिराजधर्मानुशासनपर्वणि नैलकंठीये भारतभावे दीपे त्रिंशत्तमोऽध्यायः ॥ ३० ॥ ॥ ३१ ॥ ॥ ३२ ॥ ॥ ३३ ॥

भवान्प्रसादं कुरुतात्स्वर्गादिशायमेप्रभो ॥ तमुवाच ततो हृद्वापर्वतं नारदस्तथा ॥ ३६ ॥ कृतांजलिमुपासीनं दीनं दीनतरः स्वयं ॥ त्वया हं प्रथमं शसो वानरस्त्वं भविष्यसि ॥ ३७ ॥ इत्युक्तेन मया पश्चाच्छतस्त्वमपि मत्सरात् ॥ अद्य प्रभृतिवैवासंस्वर्गे नावाप्स्यसीति ह ॥ ३८ ॥ तव नैतद्विषदृशं पुत्रस्थाने हि मे भवान् ॥ निवर्तयेतां तौ शापावन्योन्येन तदामुनी ॥ ३९ ॥ श्रीसमृद्धंतदा हृद्वा नारदं देवरूपिणं ॥ सुकुमारीप्रदुद्रावपरपत्यभि शंकया ॥ ४० ॥ तां पर्वतस्ततो हृद्वा प्रद्रवंती मनिदितां ॥ अब्रवीत्तव भर्ते पनात्र कार्या विचारणा ॥ ४१ ॥ ऋषिः परमधर्मात्मानारदो भगवान्प्रभुः ॥ तवैवाभेद्यत्तदयो माते भूदत्र संशयः ॥ ४२ ॥ सानुनीता बहुविधं पर्वतेन महात्मना ॥ शापदोषं च तं भर्तुः श्रुत्वा प्रकृतिमागता ॥ पर्वतो थययौ स्वर्गं नारदो भ्यगमद्गहान् ॥ ४३ ॥ वासुदेव उवाच प्रत्यक्षकर्ता सर्वस्य नारदो भगवानृषिः ॥ एष वक्ष्यति ते पृष्टो यथा वृत्तं नरोत्तम ॥ ४४ ॥ इति श्रीमहाभारतेशांतिप० रा० नारदपर्वतोपाख्याने त्रिंशत्तमोऽध्यायः ॥ ३० ॥ ॥ ३१ ॥ ॥ ३२ ॥ ॥ ३३ ॥ वैशंपायन उवाच ततो राजा पांडु सुतो नारदं प्रत्यभाषत ॥ भगवच्छ्रोतुमिच्छामि सुवर्णं विंशतिं ॥ १ ॥ एवमुक्तस्तु समुनिर्धर्मराजेन नारदः ॥ आचक्षे यथा वृत्तं सुवर्णं विंशतिं प्रति ॥ २ ॥ नारद उवाच एवमेतन्महाबाहो यथायं केशवो ब्रवीत् ॥ कार्यस्यास्य तु यच्छेषं तत्ते वक्ष्यामि पृच्छतः ॥ ३ ॥ अहं च पर्वतश्चैव स्वस्तीयो मे महामुनिः ॥ वस्तुकामावभिगतौ संजयं जयतां वरं ॥ ४ ॥ तत्रावां पूजितौ तेन विधिदृष्टेन कर्मणा ॥ सर्वकामैः सुविहितौ निवसावोस्य वेदमनि ॥ ५ ॥ व्यतिक्रान्ता सुवर्षा सुसमये गमनस्य च ॥ पर्वतो मामुवाचे दंकाले वचनमर्थवत् ॥ ६ ॥ आवामस्य नरेन्द्रस्य गृहे परमपूजितौ ॥ उषितौ समये ब्रह्मंस्तद्विचिंतयसांप्रतं ॥ ७ ॥ ततो हमब्रुवं राजन्यर्वतं शुभदर्शनं ॥ सर्वमेतत्त्वयि विभो भागिनेयोपपद्यते ॥ ८ ॥ वरेण च्छंध्यतां राजालभतां यद्यदिच्छति ॥ आवयोस्तपसा सिद्धिं प्राप्नोतु यदि मन्यसे ॥ ९ ॥ तत आहूय राजानं संजयं जयतां वरं ॥ पर्वतो नुमतो वाक्यमुवाच कुरुपुंगव ॥ १० ॥ प्रीतौ स्वनृपसत्कारैर्भवदार्जवसंभृतैः ॥ आवाभ्यामभ्यनुज्ञातो वरं नृवरचितय ॥ ११ ॥ देवानामविहिंसायां न भवेन्मानुषक्षयं ॥ तद्गृहाण महाराज पूजार्हो नौमतो भवान् ॥ १२ ॥ संजय उवाच प्रीतौ भवंतौ यदि मे कृतमेतावतामम ॥ एष एव परोलाभो निर्दत्तो मे महाफलः ॥ १३ ॥ तमेवं वादिनं भूयः पर्वतः प्रत्यभाषत ॥ वृणीष्व राजन्संकल्पं यत्ते हृदि चिरं स्थितं ॥ १४ ॥

तत इति ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ सांप्रतं कल्याणं ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ देवानामिति येन देवपीडामनुष्यक्षयश्च न भवति तत्तादृशं वरं गृहाणेति भावः ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥